

Blazsetin István versei

Boldogság

(Sreca)

Sok tavasz suhant el
folyóm partjai mellett.
És én mindegyiknél egy pillanatra
meg-megálltam,
CSILLAGOT választani
magamnak.

De ma ilyen vagyok.

Meg kell tudnod: Szürke szín a kedvenc színem.
Ha hunyorítasz, mind amit eddig élvezettel néztél
szürke színűvé válik.

Eltűnnek a háztetők, fák, lámpák,
emberek és az ezerszínű esernyők,
és mind belém, szürke színembe vegyül.

Végy el!

Tarts meg!

Meglátod: Napról napra kedvesebb leszek neked.

Vers a szürke boldogságról

(Pjesma o Sivoj Sreci)

Esik!

Egyenletes zörejek gurguláznak a csatornában.

Folynak a vizek,

telnek a patakok,

zúgnak a folyók.

Varjak röpködnek a végtelenben.

Szürke Boldogság látogatott meg irodámban.

Az eső Szürke Boldogsága.

Bemelegedett a mesébe mint tévériporter,

mikor magát tálalja első személyként.

Belemerült a mesébe kitérve lelkét:

– Én a Szürke Boldogság vagyok.

Sem sárga, sem vörös, sem zöld, sem fehér.

Csak szürke.

Szürke és semmi más!

Szürke és kész.

Szürke és pontum!

Feketíthetsz, fényesíthetsz, vörösíthetsz,

én mégis szürke maradok.

Olyan-amilyen.

Szürke és kész!

Meg kell békélned a ténnyel.

Így nekem is jobb.

Fogadj el. Gyömöszölj szívedbe s meglátod

elegendő leszek az életedhez.

Tudom én!

Szeretnél látni zölden, vörösén, sárgán barna

és narancs színben.

Csak a szürkét nem szereted.

Vers a hajról

(Pjesma o kosi)

Ősz barna mezejébe fontam be a hajad.

Selymeset, fényeset a hideg őszi esőbe.

Selymeset, feketét levelek színébe.

A megfagyott cseppbe, az ezüstös dérbe,

közélgő telünk ködös szemeibe

fontam be a hajad.

Zúg, zúzmarával,

sárgászöld epeszínnel ősz álmaiban,

tél enyhe árnyában,

beleszöve az árnyékba,

selymesen jajgat,

simogat és él.

Él a poros, hamvas mezei fűben

befedve sárga, sáros álmokat.

Ez az átkozott fekete haj.

Idegek szenvedélye – agycsomók szövete.

Átkozott fekete haj!

Ősz barna mezejébe fontam be a hajad.

Selymeset, fényeset a hideg őszi esőbe.

Szívem könnyező álmaival vágja érzekeimet.

Átkozott fekete haj!

Látom mezítláb a sáros koszos mezőkön.

Ősz tépett ingén fut szétbomolva,

befonva álmaimat ősz barna mezejébe.

Menekül jajongva, befonva álmokat – fekete álmokat.

Ösztöneim hálójában vonaglik,

S szívem ideges rángatózásának ritmusában.

Blazsetin István 1941. október 24-én született a bácskai Hercegszánton. Az általános iskolát szülőfalujában végezte, majd 1959-ben érettségizett a budapesti Horvátszerb Tanítóképző Iskolában. Fialtanítóként került Tótszerdahelyre, és élete végéig hú maradt ehhez a Mura menti horvát településhez. Munkája mellett elvégezte a Pécsi Tanítóképző Főiskola horvát-országi szakát, később pedig az Eötvös Loránd Tudományegyetemen szlavisztikából is oklevelet szerzett. Tanári munkája mellett több éven át tanfelügyelőként tevékenykedett, majd a tótszerdahelyi általános iskola igazgatója volt. 1989-ben a Horvát Írószövetség tagja lett. Haláláig az Országos Horvát Önkormányzat oktatási tanácsadójaként dolgozott. 2001. március 24-én hunyt el, a tótszerdahelyi temetőben helyezték végső nyugalomba.

Blazsetin István számos horvát nyelvkönyv, tankönyv és szemléltetőeszköz szerzője, a II. világháború utáni magyarországi horvát irodalom egyik kiemelkedő alakja volt. Kötetei: *Sunčana polja* (Napos mezők) 1980, *Srce na dlanu* (Szív a tenyéren) 1981, *Bodoljaši* (Bodoljaiak) 1986, *Tralala, tralala, propjevala svirala* (Trallala, trallala, megszólalt a furulya) 1991, *Korenje* (Gyökörek) 1998, *Suncu u oči* (Szemtől szemben a nappal) 1999.